

да видя въ есенъта ни бранна
и твоя станъ, и азъ

отъ всичкитѣ тогазъ най-смѣло
навѣрно бихъ се билъ,
да те предложи въ женотдѣла,
Мария, бихъ решилъ. . .

Любима моя! Колко щастие
тебъ въ друга да съзра.
Къмъ тебе имамъ нежни страсти,
азъ отъ любовъ горя.

Но мойта страсть и тъй невинна.
тъй чиста — любовъта.
Азъ вѣрвамъ въ тебе,
Магдалина,
не вѣрвайки въ Христа.

Ти можешъ своята
„свещенна
сждба“ да укоришъ,
Защо, защо ли,
ти написахъ
и стихове дори ?

ПИСМО

Ти пишешъ :
вѣтърътъ съсъ топли длани
милува полската ни знойна ржжъ.
А гледамъ азъ
какъ цвѣне всѣки камъкъ